

for at købe Frimærker, ville sende hele Posten hen til Postkontorerne til Paaklæbning af Frimærker, og naar dette gentager sig en 3—4 Gange om Dagen, tror jeg, at den indvundne Merindtægt vil gaa med til større Betjening paa Postkontorerne.

Jeg skal derefter ganske kort berøre det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Skanderborg (H. Rasmussen) tog op, nemlig om Landpostbudene. For ikke at forlænge Debatten skal jeg nøjes med at sige, at i meget af det, han sagde, er jeg fuldt ud enig med ham. Jeg erkender, at det var ønskeligt, om Landpostbudene blev ansatte paa samme Vis som andre Postbude, og efter min Mening er det tidligere givet dem at forstaa, at det skulde komme. Det vilde vække Tilfredshed hos alle, om dette skete. Lønningerne skal jeg ikke komme ind paa. Gennem deres Organisation ville de henvende sig til Udvalget og ville der søge at klargøre de Krav, de mene at kunne stille, paa fornuftig Maade. Jeg skal derfor kun udtale min Sympati med, at de ansættes paa samme Vis som Postbudene i det hele taget.

Som sagt, Lovforslaget om de 4 Etater er efter min Mening udarbejdet — efter den Tid, der er brugt — med Dygtighed, men jeg vilde hellere have haft, om det havde været $\frac{1}{2}$ Aar mere, for at de Mangler, der efter min Mening klæbe ved det, kunde være blevne rettede. I det hele mener jeg, at den Forhøjelse, der er budt specielt de lavere stillede, er i den Grad god og rigelig, at der ikke kan være Tale om, som det ærede Medlem for Ruds Vedby (H. L. Jørgensen) mente, at man om en 4—5 Aar skulde kunne vente fornyede Krav. Saadanne maa, mener jeg, kunne tilbagevises, thi selv om der nu skulde komme en nedadgaaende Periode, saa bør Statsfunktionærerne ikke om 4—5 Aar, naar der igen kommer Opgang, kunne bygge ny Krav paa, at nu ere Priserne blevne højere, efter at der forinden har været nedadgaaende Konjunkturer. Noget saadant maa de ikke kunne begrunde fornyede Krav paa.

Christian Rasmussen: Jeg skal i Modsetning til det ærede Medlem for Ruds Vedby (H. L. Jørgensen), der jo var meget vred paa Kommissionen, Ministeren, Socialdemokraterne og de Talere, der have udtalt sig til Gunst for de foreliggende Forslag, udtale min Glæde ikke alene over dette, at man har taget min gamle Tanke om at slaa disse store Etater sammen paa

et Lønningsforslag op, men ogsaa over de Lønninger, man er kommen til paa dette Forslag. Jeg har den Opfattelse, at disse Lønninger ikke kunne kaldes for store, naar der ses hen til de Fordringer, der stilles til de paagældende Tjenestemænd. Paa den anden Side har jeg den Opfattelse, at de ogsaa kunne kaldes for svarlige, og jeg kan godt tænke mig, at vi i en længere Aarrække skulde komme til at leve paa denne Lov. Jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind paa Forslaget, jeg skal kun kortelig omtale et Par enkelte Spørgsmaal, som ere berørte fra anden Side.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Slagelse (Lange), naar han fordømmer Tantiemen og siger, at vi skulde bort fra den. Jeg har bekæmpet den lige fra den første Gang, den kom frem her i Tinget, og jeg vil blive ved med det, fordi jeg anser det for at være en ganske overordentlig uheldig Lønningsmetode i sin store Almindelighed. Jeg anser denne Lønningsmetode for at være forkert, tjenlig til at skabe Utilfredshed og til at gennemføre et Spiresystem, der kan blive uheldigt. Og alleruheldigst anser jeg Tantiemen for at være under den Form, den har faaet i det foreliggende Forslag, hvor man bibeholder den for de øverste, men stryger den for de laveste Klasser. Jeg vil haabe, man i Udvalget vil kunne enes om at søge Tantiemen strøgen og saa se, om man kan hjælpe de paagældende Tjenestemænd paa anden Maade, gennem forhøjede Lønninger.

Ligeledes kan jeg tiltræde de Anker, det ærede Medlem for Slagelse (Lange) rettede mod Lovforslaget med Hensyn til Lokomotivpersonalet. Ogsaa jeg mener, at dette har Krav paa at komme noget højere op. Men det er jo af den Slags Enkeltheder, vi i Udvalget kunne tale om for at søge rettet, hvad der i saa Henseende maatte være forkert.

Jeg skal saa vende mig til nogle af de andre Love og da først til de to, der tilsigte at skabe en Art Kompensation for Lønningsforhøjelsen. Disse Love gaa jo ud paa at forhøje Prisen paa forskellige Ydelser, som Staten giver Publikum. Jeg finder disse Forhøjelser i højeste Grad uheldige. Paa Postloven forhøjer man saaledes Risikopræmien for Pengebreve fra 10 til 15 Øre. Dertil skal jeg ikke sige stort, idet man ikke derigennem vil komme op over Prisen for andre lignende Ydelser fra Postvæsenets Side. Denne Forhøjelse, mener jeg, kan være forsvarlig. Men saa forhøjer man Taksten for almindelige